

Varázserejű szavak

Marcinak az volt a szerencséje, hogy kiönthette a lelkét a kutyája előtt. Igen, Kormos mindig meghallgatta, sőt, jó tanácsokkal is ellátta. Ha Kormos nem lett volna, aligha birkózott volna meg a nagy csapással: édesapja elköltözésével. Váltig úgy gondolta, hogy minden miatta történt, mert szófogadatlan, lusta, ráadásul még a leckeírás helyett is folyton csak a táblagépét ütögetné.

– Nem te vagy a hibás – mondogatta neki kutyuskája. – Te semmiről sem tethetsz. Jól tudod, hogy apukád folyton nyaggatta anyukádat, hogy házasodjanak össze. Mert csak élettársakként éltek együtt, tudod, nem volt esküvőjük, amelyen örök hűséget fogadtak volna egymásnak.

– De hát ugyanúgy éltek, ahogy a házastársak élnek: egy lakásban, együtt a gyerekekkel.

– Kérek, ne szólj közbe, mert eltérítesz a lényegtől. Az pedig nem más, mint hogy anyukád nem tartotta fontosnak az esküvőt, apukád pedig igen. Tehát ebben a dologban nem értettek egyet. S mint a legutóbbi vitából megtudtam, anyukád megígérte apukádnak, amikor összeköltöztek, hogy ha majd gyerekük lesz, férjhez megy apukádhoz. A gyerekük, aki te vagy, már kilencéves. Elég sok évük volt rá, hogy házasságot kössenek.

Marci mélyen elgondolkodott a szülei szétválásán. Lehet, hogy apa tényleg nem miatta távozott, ahogy Kormos állítja. Akkor talán az lehetett az oka, hogy azt hiszi, anya már nem is szereti? Hogy ezért nem akar vele megesküdni?

– Kormoskám, ki kell találnunk valamit, hogy újra összehozzuk őket. Már két hónapja, hogy apa nem lakik velünk. Ez nem mehet így tovább. Én nem akarok félárva lenni. Mindig annak érzem magam, ha csak az egyikükkel lehetek. Ráadásul mindketten szomorúak. Sajnálják, hogy összevesztek, de egyiknek sem jut eszébe, hogy kezdeményezze a kibékülést.

– Ez az! – vág közbe Kormos. – Elég baj, hogy a család kutyájának kell rájönnie a megoldásra. Most jól figyelj! Rád vár a nagy feladat! Emlékszel a varázserejű szavakra?

– Hát persze: köszönöm, kérek, bocsánat.

– Remek! Ezek köré kell fonnod a további fejleményeket. Holnap apukáddal találkozol. Használd az eszedet!

Marci alig várta, hogy másnap délután legyen. Már előre átgondolta mondanivalóját. Így aztán, amikor apa az iskola előtt várta, azonnal a terv szerint járt el.

– Anya nagyon köszöni, hogy ma értem jöttél, és kér, hogy ne haragudj, de hét óra előtt ne vigyél haza, mert ma szeretne több lemaradást behozni a munkahelyén. Szóval, ha nem gond...

– Már hogy lenne gond – felelte apa. – Sőt örülök, hogy többet lehetünk együtt. Nálam elkészítheted a házi feladatokat, s utána elővehetjük a társasjátékokat.

Marci elégedetten nyugtázta, hogy apa egy igazi, amolyan régi mosolyt is megereztett.

Anyával is sikerült a terve. Amikor hazaért, elmondta neki, hogy apa nagyon kéri, ne haragudjon rá, hogy ilyen későn hozta őt haza, de gyorsan elfutott az idő, észre sem vette, hogy már hét óra van. És előre is köszöni a megértését.

– Ezt apa így mondta? – mélázott anya.

– Igen, pontosan így – bizonygatta Marci. – De szomorú volt, hogy nem jöhetett fel velem a lakásba, mert téged is szívesen látna.

– De hát én nem mondtam, hogy nem jöhet. Mondd meg neki, hogy legközelebb nyugodtan jöjjön fel.

Marci alig fért a bőrébe. Vacsorázni sem bírt. Persze ennek az volt az igazi oka, hogy apánál jóllaktak hortobágyi palacsintával. Apa a palacsintasütés mestere. Mondta is anyának:

– Apa szívesen vendégül látna téged is egy jó adag hortobágyi palacsintára, mert hogy ez a kedvenced.

– Nahát, ez igazán kedves tőle – most anya arcán is őszinte mosoly jelent meg. – És hogy van, nem szomorú?

– De igen, szomorú. Hiányzunk neki.

– Akkor hát... – de anya nem fejezte be a mondatot. Marci viszont tudta, jó úton halad.

A következő találkozás során Marci elmondta apának, hogy anya nem is bánná, ha visszajönne hozzájuk.

– Apa, hívd fel anyát, beszéljétek meg a visszaköltözést.

– Majd felhívom.

Már csak két találkozást ejtettek meg apával, és a varázsszavak megtették a magukét. Néhány nap múlva apa egy rózsacsokorral érkezett régi otthonába.

– Ígérem, hogy ezentúl nem foglak unszolni, hogy keljünk egybe – mondta anyának.

– Én meg alaposan végiggondoltam mindent, s azt mondom: mégiscsak házasodjunk össze.

Marci szép csendesesen, szinte észrevétlenül lopakodott a szobája felé. Kormos kutya a nyomában.

– Jól csináltad! – mondta elismerően Kormos, és hosszú nyelvével meg-megnyaldosta Marci nyakát.